

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' דברים | גיליון 33 | שנה ב'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של החל נובע

עבודת ט' באב - לגלות שיש תקווה!!!

על מי אומר ה'נתיבות' שהוא זוכה ל'יהי ה' עמו להצילו' | האם האבלות היא לבבות ח"ו על חלב שנשפך? | 'זוכה ורואה' בשמחתה, כבר עכשיו!
| דברים נוראים בתוס' בשבת, מה קיבלו כ"י בביהמ"ק? | תכלית כל הקינות והאבלות, הגענוע והבקשה 'אולי יש תקווה'.

וכיסופים, לא אבלות של עצבות חלילה וכפי שרואים בכל 'איכה' שכל הקינה הוא געגוע חיפוש ובקשה לטוב האמיתי, לטוב הנצחי, געגוע של 'תן בעפר פיהו אולי יש תקווה', רצון וגעגוע 'אולי יש תקווה' רצון ובקשה לאותו תקווה טובה שתמלא את חסרוננו באמת ובשלימות.

ב'בעל הטורים' על פרק ג' פסוק מא ב'מגילת איכה' אומר על הפסוק 'נישא לבבנו אל כפיים אל ק-ל בשמים', שיש ד' פעמים בתורה שכתוב המילה 'לבבנו', ואחד מהם זה 'אחינו המסו את לבבנו'. אומר הבעל הטורים 'סוד עצום, העיקר זה 'נישא לבבנו אל כפיים אל ק-ל בשמים' לשאת את הלב, הרצון והחיבור של הלב להקב"ה אך כשלא זוכים ואף פוגמים בזה מגיעים למצב של אחינו המסו את לבבנו, רח"ל.

כך גם בספר 'פלגי מים' על איכה לבעל ה'נתיבות המשפט' מבאר על פסוק זה שכפיים זה המעשה ולבבנו זה המחשבה. ומסביר ה'נתיבות' כך: 'כלומר נייחד המעשה עם המחשבה רק לשם ה' ואז יהיה ה' איתנו להצילנו'. יכול להיות אחד שעושה הרבה מצוות מעשיות, הוא לומד ומקיים כל המצוות אבל זה בלי לב בלי החיבור של הלבבנו עם הכפיים ולכן אינו זוכה להבטחה שיהי ה' עימו להצילו, כשעושים את המצוות המעשיות צריכים לחבר לזה את ה'לבבנו' מחשבת הלב, ואז זוכים לשלימות הנצחי.

וזה האבלות על החורבן בכלליות, וגם בפרטיות, כל אחד יש לו דברים שהוא היה רוצה מאוד לזכות להם, בתורה, בירא"ש, ובכל חלקי עבודת ה', אך היצר אינו נח על שמריו ואנחנו פוגשים את עצמינו רחוקים מאוד מהמקום שבו היינו רוצים לראות את עצמינו. מה העצה? מה התקווה אחרי החורבן הבית הפרטי? מגלים לנו חז"ל הקדושים, אבלות! רצון, געגועים וכיסופים, תעורר את הלב ברצונות דקדושה. וע"י שמתאבלים וכוספים לכל הדברים הקדושים זוכים ורואים בשמחתה, בשמחת בניין בית המקדש הפרטי והכללי יחדיו.

ויה"ר שהימים יתהפכו לנו לששון ולשמחה ונזכה לגאולת עולמים בבניין בית הבחירה בקרוב בימינו אמן ואמן.

וגו' גדול מעשר שני שמביא לידי תלמוד לפי שהיה עומד בירושלים עד שיאכל מעשר שני שלו, והיה רואה שכולם עוסקים במלאכת שמים ובעבודה, היה גם הוא מכוון ליראת שמים ועוסק בתורה. בבית המקדש קיבלו כולם הארת הרצון, הלב התעורר לעבודת ה' וע"י שכיוון ליבו היה מתעורר כבר מעצמו לתורה וירא"ש.

כל החורבן נבע מפגם הרצון, כמו שאמרו חז"ל 'לא חרבה ירושלים אלא שפסקו ממנה אנשי אמונה'. והתיקון והדרך להחזיר את הבית המקדש, וגם כל אחד בפרט את קדושת בית המקדש אצלו בחייו הפרטיים

האבלות היא גילוי הרצון, הרשתוקקות, הכיסופים, בכל ימי בין המצרים ובכל ההלכות והמנהגים של האבלות אנחנו מוֹגֵלִים בעצם את הרצון שלנו.

היא אך דרך הרצון, להגביר את הרצון, ההשתוקקות, הכיסופים, הגעגועים. וזה תיקון פגם הרצון שהיה בעת החורבן, לגלות את הרצון וגם להוציא את הרצונות בפה. כל הלכות אבלות הם כהכרזה פנימית 'לא טוב לנו במצב הנוכחי', ומגלים בהם את רצוננו החזק לבניין הבית. ולכך גם אמרו חז"ל 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה' הוא זוכה כבר עכשיו לראות בבניין הבית כיוון שע"י הארת הרצון הוא זוכה לקדושת הבית המקדש, שזה כל עניינו ומהותו תוקף תכלית הרצון.

וזה עיקר העבודה של כל אדם בכל זמן, ובעיקר בימי בין המצרים. וזה גם כל ענין האבלות על בית המקדש, רצון, געגוע

בעוד ימים ספורים נתישב בתוך כל בית ישראל על הרצפה, לבכות ולקונן על חורבן הבית, כולנו נגיד את הקינות, נקיים את כל הלכות האבלות, וננסה להתחבר לחסרון והאובדן של ה'בית המקדש' בחיינו הכלליים והפרטיים.

האבלות תופסת מקום נכבד ביותר בימים אלו, כלל ישראל עסוקים בדבר אחד, להתאבל על חורבן בית המקדש. לכאורה מה כל העניין של האבלות? לבכות על מה שהיה פעם ונחרב? מה גם שכפי שחז"ל תיקנו לנו הדרך לזכות לבניין בית המקדש כבראשונה היא אך דרך האבלות והקינה עליה. וביותר צריך הדבר ביאור לאור מה שחז"ל הקדושים מגלים לנו נוראות על עניין האבלות שזה בעצמו בונה חזרה את בית המקדש, כמאמר חז"ל "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה" לא כתוב 'זכה לראות אלא 'זוכה ורואה', משמע שהוא זוכה כבר עכשיו לראות בשמחת הבית.

אך הדברים מבוארים ומושגים לנו במבט ואור חדש באורו הבהיר של רבי נתן ז"ע. שכדרכו מפשט ומבאר לנו את היסודות העמוקים ביותר מתוך פשטות עצומה, ובצורה אקטואלית ואמיתית לחיינו הפרטיים. האבלות איננה בכי וקינה על חלב שנשפך, האבלות היא גילוי הרצון, ההשתוקקות, הכיסופים, בכל ימי בין המצרים ובכל ההלכות והמנהגים של האבלות אנחנו מגלים בעצם את הרצון שלנו, אנחנו מכריזים ומבטאים בכל דרך וצורה שהיא שלא טוב לנו במצבנו הנוכחי, אנו מגלים את רצוננו התקיף והחזק לבניין בית המקדש, בית הדעת, ששם ואך שם יהיה טוב לנו באמת ברוחניות ובגשמיות ובמבט יותר עמוק, כל החורבן נבע מפגם הרצון. (ליקו"ה ערב ג' א' יט) בבית המקדש היה את התגלות הרצון בצורה החזקה ביותר, שם זכינו כולנו להארת הרצון, לרצון תקיף וחזק להקב"ה. וכך הם דברי התוס' בב"ב דף כ"א. בד"ה 'כי מציון תצא תורה', השופכים אור חדש על קדושת ביהמ"ק ומה שזכינו בבניינו, מבארים תוס' דבר מבהיל 'לפי שהיה רואה קדושה גדולה וכהנים עוסקים בעבודה היה מכוון לבו יותר ליראת שמים וללמוד תורה, כדדרש' בספרי למען תלמד ליראה

להתחדש ולהתחזק בכל רגע נתון בעבודת ה' ויראתו, בכל תחום שהוא. קו 'נכספה' הקו של בני הישיבות! 03.50.111.06
'ובבתי כלאים הותבאו' ראיון מרתק עם שני אברכים שישבו בבית הכלא הצבאי בדרכם לרביה"ק בשלוחה 3,1,4

שיג ושיח

שיח ודברים מעולמו של בן ישיבה

'הטובה הגדולה' של חורבן ביהמ"ק'

הבית המקדש ונפלה עטרות ראשנו וכו'.

אבל תכף שִׁנְחַרְבַּ הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל כָּאֵלּוּ אֵין לָהּ יִתְבָּרֵךְ עוֹד שׁוּם הִתְפָּאָרוֹת מִיִּשְׂרָאֵל כָּאֵלּוּ הֵם כָּכָל הַגּוֹיִים חֹס וְשָׁלוֹם. זֶה הָיָה טוֹבָה גְּדוֹלָה, כִּי תִכְף שִׁנְחַרְבַּ הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְהִתְחִילוּ לומר הִנֵּה כָכָל הַגּוֹיִם בֵּית יְהוּדָה תִּכְף וּמִיָּד נִתְגַּלָּה וְנִתְרָאָה גְּדֹלַת עֲצָם הַחֲלוּק שִׁבְיָן הַגּוֹיִים לְבֵית יְהוּדָה, כִּי אִיךָ שֶׁהוּא עֲדִין נִמְצָאִים בְּיִשְׂרָאֵל כְּמָה נִקְדוּת טוֹבוֹת וְכְמָה מַעֲלֹת רְבוֹת כְּנָגֵד הַגּוֹיִים.

וְזֶה בְּחִינַת 'תְּשֻׁעָה בָּאֵב' שֶׁאֵז נִחְרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא תִּפְאָרַת יִשְׂרָאֵל וְעַל כֵּן אֵין מְנִיחִין אֵז תִּפְלִין שִׁנְחַרְבֵּי 'פָּאָר', שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאֵנִי יוֹשְׁבֵי 'לָאָרֶץ יְדוּמִין', עַל עֲצָם רַבִּי עֲנוּתִינוּ שֶׁנִּגְמַר לְהַחֲרִיב בֵּית קְדְשֵׁנוּ וְתִפְאָרְתֵנוּ, כִּי אֵין לָנוּ כְּמָה לְהַחֲרִיב עֲצָמֵנוּ חֹס וְשָׁלוֹם מִעֲצָם רַבִּי עֲנוּתִינוּ עַד שֶׁאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְהַנִּיחַ תִּפְלִין, כִּי אֵין לָנוּ כְּמָה לְהִתְפָּאָר אֲשֶׁר כְּמַעַט אֶפְסֵי תִקְוָה חֹס וְשָׁלוֹם. כָּאֵלּוּ חֹס וְשָׁלוֹם כָּל אֶפְסֵי שְׁוִין, כָּאֵלּוּ כָכָל הַגּוֹיִם בֵּית יְהוּדָה חֹס וְשָׁלוֹם.

וְעַל כֵּן אֵז תִּכְף בְּתִשְׁעָה בָּאֵב לַעֲת מִנְחָה מִתְחִיל הַהִתְמַקְהָה, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת 'יְרִידָה תְּכִלִּית הַעֲלִיָּה', כִּי תִכְף שִׁמְעִיָּים לְכַחֲנָה הַבַּיִת שֶׁנִּסְתַּלְקוּ הַתִּפְלִין וְנִחְרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ כָּאֵלּוּ אֵין עוֹד כְּמָה לְהִתְפָּאָר בְּיִשְׂרָאֵל כָּאֵלּוּ כָכָל הַגּוֹיִם וְכו', חֹס וְשָׁלוֹם, אֵז תִּכְף מִתְחִיל לְהִתְגַּלּוֹת וְלְהִתְרָאוֹת רַבִּי הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁיֵּשׁ לְיִשְׂרָאֵל כְּנָגֵד הַגּוֹיִים וְכַנְּכָל.

וְעַל כֵּן תִּכְף בְּמִנְחָה שֶׁל תְּשֻׁעָה בָּאֵב שֶׁאֵז הָיָה עֶקֶר הַחֲרָבֵן שֶׁל הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, לַעֲת עֶרֶב הֲצִיתוּ אֵשׁ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. אֵז דִּיקָא מִתְחִיל הַמִּתְקָה גְּדוֹלָה, וְאֵז דִּיקָא מְנִיחִין טְלִית וְתִפְלִין, כִּי תִכְף שֶׁהִתְחִיל חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא תִּפְאָרַת יִשְׂרָאֵל וְכו' כַּנְּכָל תִּכְף נִתְגַּלָּה תִּפְאָרְתָם כְּנָגֵד הַעֲכוּ"ם וְעַל כֵּן אֵז הוּא בְּחִינַת לְדַת מְשִׁיחַ, דְּהֵינִי שִׁמְתְּחִיל לְהִתְנַחֵץ אוֹר שֶׁל מְשִׁיחַ, כִּי עֶקֶר הַגָּאֻלָּה שֶׁל מְשִׁיחַ הָיָה עַל יְדֵי זֶה... [לה"ל ראשית הגז ג.]

ישראל התמוגג מנחת מפירושו הנפלא של ר' נתן, וואו... זה ממש מדהים... אף פעם לא חשבתי על כך שמהחורבן יצא משהו כ"כ נפלא, כ"כ הרבה שנים לא הבנתי מה פשר השנויים האלו בסוף התענית ועכשיו הכול ברור כל כך, בע"ה אני מקווה שנמשיך לעשות נחת רוח לשי"ת, וההתפארות שיש לו ממנו תגדל עוד ועוד עד שתביא את הגאולה השלמה... דפיקתו של החזן שהתחיל באמירת 'אשרי יושבי ביתך' הזכירה להם שהם עדיין לא הניחו תפילין והם יצאו לעבר המבואה....

ישראל הוציא את התפילין מהנרתיק בהתרגשות ונשק להם בחביבה, תוך כדי שהוא מהרהר בדבריו הנפלאים של ר' נתן איך 'שמעו יצא מתוך' ודווקא מגלות והחורבן התגלה כמה אנחנו חביבים ויקרים אצל השי"ת....

ר' נתן מסביר שעם כל הצער שיש לנו על 'החורבן ושריפת ביהמ"ק' דווקא 'בחורבן ובשריפת ביהמ"ק' ישנה סיבה גדולה לשמחה, משום שכל זמן שביהמ"ק היה קיים. ההיכר במעלתם של ישראל היה במצוות ובמעשים הטובים שהאירו באור יקרות, ע"י ביהמ"ק שהיה 'הפאר' של עם ישראל. אך לאחר שכלל ישראל חטאו והאור של ביהמ"ק נחשך ונעלם, ונהייתה מציאות כזו שעם ישראל כביכול לא שווים, ואינם ראויים להיות האומה של השי"ת ח"ו, כאשר על שולחנו הם פגמו ועשו היפך רצונו, וזה גרם את החורבן ואת הגלות, 'אז דווקא' התגלה ביתר שאת וביתר עוז כמה עם ישראל הוא 'נעלה ומרומם' משאר האומות, ואין שום אומה שיכולה להדמות לה בשום צורה גם כשהם נמצאים בשפל המדרגה במצב של

עד לפני כמה שעות ישבנו על הרצפה, לא הנחנו תפילין, לא התעסקנו בנחמה, ופתאום עכשיו כולנו יושבים על הספסלים, עוד מעט יגיע תפילת מנחה ואז נניח תפילין, ונקרא פסוקים של נחמה, מה הולך פה? אני לא מביין?

חורבן וקלקול... הנה בוא ונראה את זה יחד...

אף הענין מְבָאָר... כִּי בֵּין הַמְצָרִים בָּהֶם הַדִּינִין הָיוּ מִתְגַּבְּרִין, כִּי אֵז נִתְעוּרְרוּ קְטְרוּגֵיהֶם הַרְבֵּה עַל יִשְׂרָאֵל, בְּעֲנוּתֵיהֶם, עַד שֶׁנִּגְמַר שִׁיָּהּ נִחְרַב הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, וּבְתִשְׁעָה בָּאֵב הִתְגַּבֵּר דִּין בְּיוֹתֵר עַד שֶׁהָיָה אֵז עֶקֶר הַחֲרָבֵן לְגַמְרִי, אֲבָל תִּכְף שֶׁהִדְלִיק אֵשׁ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לְהַחֲרִיבוֹ תִּכְף הִתְחִיל הַהִתְמַקְהָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁשִּׁפְךָ חֲמַתָּה בְּאֵשׁ...

כִּי הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ הוּא תִּפְאָרַת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, 'גִּאֲוֹן עֶזֶם מִחֲמַד תִּפְאָרְתָם', וְכָתוּב, 'בֵּית קְדְשֵׁנוּ וְתִפְאָרְתֵנוּ'. וְכָל הַמְצָאוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין, הִכָּל הָיָה עוֹלָה לְהַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, כִּי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה כְּלָלִית הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, 'וְקָמַתְּ וְעָלִיתְ אֶל הַמִּקְדָּשׁ וְכו'. וְכָתוּב, אֵת אֲשֶׁר יִתְפַּלְּלוּ אֶל הַבַּיִת הַזֶּה. וְכֵן בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הָיוּ מִתְפַּכְּרִין כָּל עֲנוּתֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל כֵּן אֵז הָיוּ יִשְׂרָאֵל מְפָאָרִים וּמְהֻדָּרִים עַל יְדֵי הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ, אֲבָל בְּעֲנוּתֵינוּ הַרְבֵּים כְּשֶׁנִּגְרָו עֲנוּתֵי יִשְׂרָאֵל נִחְשָׁף אוֹר הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ עַד שֶׁנִּגְרָו הַעֲנוּתֵי עַד שִׁנְחַרְבַּ לְגַמְרִי. וְאֵז נִאֲמַר, הַשְׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ תִּפְאָרַת יִשְׂרָאֵל. כָּאֵלּוּ חֹס וְשָׁלוֹם נִתְבַּטַּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁהָיָה מִתְפָּאָר בְּיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים. וְעַל יְדֵי זֶה נִחְרַב

היה זה במוצאי שבת קודש, ליל תשעה באב ההיכל היה חשוך כמעט לגמרי ורק נורות החרום הטיילו בחלל אור עמום וחיוור, ספסלי בית המדרש הוסטו לצדדים ועשרות בחורים היו ישובים על הארץ כדי להתאבל ולקונן על חורבן בית מקדשנו. גם ישראל היה שם בין היושבים, הוא הליט את פניו 'בקִּינֹת' וניסה לעורר את הלב במילות הפסוקים, כדי שגם הוא יזכה להשתתף עם יחד המתאבלים על ירושלים, האווירה מסביב דווקא מאוד עזרה לו להתחבר לעניין, ובסיום המגילה הוא הרגיש קצת רטיבות בלחיים מהדמעות שזלגו מעיניו תוך כדי הקריאה. "השיבנו ה' אליך ונשובה..." "חדש ימנו כקדם..." הוא זעק בתחינה והמשיך יחד עם כולם באמירת הקִּינֹת...

השעה הייתה ארבע אחה"צ ישראל גרר את עצמו לבית המדרש, גופו היה חלש מהצום וראשו היה כבד עליו, הוא הספיק לנוח כמה שעות טובות אחרי תפילת 'שחרית', ועתה חשב לעסוק 'בדברים המותרים' עד שיגיע זמן מנחה, הוא נכנס להיכל נפנה לארון הספרים נטל מהמדף כרך של מסכת מו"ק והתקדם לכיוון המקום שלו ששכן בקדמת הבימה, בספסל הוא פגש בחיים ידידו הטוב שעסק בסוגיות של החורבן שנמצאות בפי' ה'ניזוקין' שבמס' גיטין. חיים הוא שאל, תגיד? אפשר לשאול אותך שאלה? כן! בטח! אתה יודע שאני יכול לנסות לענות אבל לא בטוח שאדע את התשובה... בסדר! אז ככה... משהו לא מסתדר לי, אנחנו נמצאים עדיין בתשעה באב נכון? חיים הנהגן בחיוב, אז למה פתאום אנחנו מתחילים להתנהג אחרת? למה אתה מתכוון? ניסה חיים למקד אותו, אני מתכוון לזה שעד לפני כמה שעות 'ישבנו על הרצפה' 'לא הנחנו תפילין' 'לא התעסקנו בנחמה', ופתאום עכשיו כולנו יושבים על הספסלים, עוד מעט יגיע תפילת מנחה ואז נניח תפילין, ונקרא פסוקים של נחמה, מה הולך פה? אני לא מביין?

תשמע ישראל.. אתה שואל טוב מאוד! ואני רוצה לחדד את השאלה שלך עוד יותר, אתה יודע מתי בפועל ביהמ"ק נשרף? אם אתה זוכר נכון חז"ל לימדו אותנו שביהמ"ק נשרף בכלל 'בעשירי', ומה שקבעו את התענית בתשיעי משום שבו התחילה ההצתה לפנות ערב, ואולינן בטר 'אתחלתא דפורענותא', וא"כ הקושיא קשה 'שבעת ימים', דווקא בסוף היום היינו צריכים לנהוג אבלות כבפליים, ומה שאנחנו עושים זה בדיוק הפוך, מניחים תפילין 'קמים מהארץ' ומתנחמים. ויש קהילות בהם נהגו הנשים אחרי חצות לכבד את הבית לאות ע"כ שבקרוב ניושע וניגאל, וזה בכלל לא מובן! מדוע לעשות זאת דווקא בזמן בו הכי ראוי להתאבל ולהצטער?

ישראל נדהם מהעוצמה בה חיים הציג את השאלה שלו ושאל בחוסר סבלנות נו... אז מה באמת התשובה? מה הולך כאן?

למעשה... את כל השאלות האלה שואל ר' נתן בליקוטי הלכות [יו"ד ראשית הגז ד.] והוא עונה עליהם בצורה מאוד מעניינת...

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה'

שאלה:

שלום וברכה!

אנחנו מתקרבים לתשעה באב, ומידי שנה כשאני מתבונן בקינות וחושב על החורבן זה גורם לי לשקוע בעצבות. רציתי לדעת איך אפשר להתאבל ולהרגיש את החסר בלי להיכנס ליגון ועצבות, אשמח אם תאירו את עיני בעניין זה.

תשובת אחד מחשובי התלמודי חכמים שליט"א:

אשריך שאתה זוכה להתחבר לאבלות ולחוש בצער החורבן, ואשריך שאתה מבין את הצורך להיזהר מנפילה לעצבות שהיא סיטרא אחרא והקב"ה שונא אותה, כלשון 'ליקוטי מוהר"ן' תניינא סימן מ"ח. בכדי להתמודד עם השאלה ועם הקושי שבהרגשת החורבן, כדאי להבין מה משמעות הדבר שיהודי אינו חש באבלות. ולכאורה אדרבה, היה עדיף שנדחיק מתודעתנו את מחשבות האבל והחורבן, וכי לא די בכך שיש כל כך הרבה צער, עוד נוסיף בכוונה ונציף את כל הכאב?!

המשילו זאת במעשה:

אדם עבר תאונת דרכים קשה. רגליו נפגעו מאוד, גם עמוד השדרה ניזוק, והוא שכב מאושפז במשך תקופה ארוכה ללא כל תחושה ברגליו. יום אחד, לפתע באמצע הלילה הוא מתעורר בבהלה. כאב חד ובלתי נסבל פילח את גופו, מקרין מכפות רגליו הפצועות, ומטלטל את כולו בייסורים עצומים. למשמע צעקותיו הזדרזו ונגשו למיטתו סגל הרופאים ששהו במחלקה באותה עת. הם בדקו ושאלו מה קרה, וכשהבינו הם פצחו במחאות כפיים. היו אחיות שאף ניגבו דמעות של גיל. החולה הזדעק, "השתגעתי?? התחיל לכאוב לי נורא ואתם שמחים?!" "כן", הרגיעו הרופא, תוך כדי הוראה לחבר לעירוי משככי כאבים רבי עוצמה. "גם אתה יכול וצריך לשמוח", המשיך להסביר, "חששנו שאיבדת את הרגלים לעד, וכעת לשמחתנו החלה מערכת העצבים להשתקם, אתה חש את רגלך, ובעזרת השם אנו מקווים שאף תוכל בעתיד לשוב ולצעוד עליהם..."

"שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה (ישעיה ס"ו י') מכאן אמרו כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה". (תענית ל' ע"ב)

על פי המשל נוכל להבין שאין כאן עניין של שכר ועונש, כאילו מי שמקיים את "מצוות האבלות" מקבל שכר לראות בשמחתה. אלא זו מציאות פשוטה, שאם מחוברים יש קשר ויש עתיד, ואם חלילה נותקה מערכת העצבים ואין שייכות לירושלים ולחורבנה, אין מקום גם למציאות שיראה בשמחתה. ידיעה זו לכשעצמה יכולה לשנות את התמונה, מתחושת יגון ועצבות, לתחושת שמחה וגעגוע עמוק. איננו חווים את החורבן בכדי להרגיש ולדעת עד כמה המציאות חסרה וכואבת. אלא שאנחנו מתחברים למציאות חסרה וכואבת זו בכדי שנהיה חלק מצמיחתה ושמחתה בבוא העת.

לעצמו ככל פעם לומר עדין יש לי תקנה, כמו שאמר אדוננו מורנו ורננו, זכרנו לברכה, שאין שום יאוש בעולם כלל. וזהו בחינת סימני ביצים שמרמז בהם ענין זה, וכו', וזה בחינת שני ראשיהם פדים או שניהם פדים. כי כד מרמז על אבלות וצער, בחינת גלגל הוא שחזור בעולם, וכו'. וחד זה בחינת עזות ושמחה, בחינת נישם פי קרוב חדה, הפך האבל שאין לו פה. וזה מרמז על התחיה ועל מי הגאולה, שאז יהיו בני ישראל הפשרים קיימים וחדים וחדקים נגד ההפך...

והרשעים משמחים עצמן בעולם הזה כאלו שמחתן בשלמות עתה ואינם משימים לבם אל האחרית. ועל-כן שני ראשיהם פדים או פדים, ששניהם שמחים הם ממלאים מאותם בשחוק ושמחה כאלו כל השמחה בזה העולם, חס ושלום, ולהפך קשבא עליהם שבר וצרה הם מלאים עצבות ומרה שחורה בלי שום נחמה ותקנה כלל. וכו'.

אבל הצדיקים והפשרים פשיש להם צער, חס ושלום, הם בבחינת אסירי התקנה ומחזירי ומנחמים עצמן בגדל תקנותם לאחרית טוב. וזה בחינת ראשו אחד כד וראשו אחד חד, כי כד וחד הוא בחינת אבלות וצער, ונחמה ותקנה טובה כנ"ל. כי אצלם מקשר האבלות והצער בהתקנה והנחמה, ועל-ידי זה אינם מאשין עצמן לעולם מה' יתברך עד שזוכין לאחרית טוב.

ועל-כן מרמז כל זה בביצה, מחמת שהיא בבחינת לוז הנ"ל, שהוא עקר התקנה והנחמה, שבשכיל זה אוכלין אותה בסעודה המפסקת, כי על-ידי זה עקר הנחמה בבחינת שישו אתה מושש כל המתאבלים עליה, שזהו בחינת ראשו אחד כד ונאחד חד, שהאבלות והצער מקשר בתקנה טובה שהיא הנחמה והשמחה כנ"ל!

הנה אורו עיני בי טעמתי מעט הדבש הזה

'עיקר הבכיה של ת"ב הוא התגלות תוקף הרצון'

הבכיה שהוא בחי' עשיה כנ"ל מהפכים אותה לרצון וממתיקים הדין בשרשו, כי מהפכים הבכי' לרצון כי בוכים מתוקף הרצון שיש לנו לשוב אליו ית' ולעבודתו ולבית מקדשיו וכו', והוא היפך בכיית עשו הרשע שבכה בשביל תאוות העשיה. וע"כ ע"י הבכיה דייקא מבטלין כח הבכיה של עשו שהוא בחי' עשיה, כי אנו מהפכים הבכיה בחי' עשיה לרצון.

וע"כ הבכי' של ישראל גדולה ויקרה מאד בעיני השי"ת כמו שכתוב "בבכי יבואו ובתחנונים אויבילם", כי הבכיה של ישראל היא בחי' כלליות עשיה ברצון שזהו עיקר התכלית כנ"ל.

[ליקוטי הלכות ערב הלכה ג' אות כח]

כל בכיותינו הוא על חורבן ביהמ"ק שנתרחקנו מאבינו שבשמים, ואין אנו זוכים להארת הרצון שהיה מאיר בבחימ"ק. ועיקר הבכיה הוא שכ"א ואחד בוכה על עוונותיו, כי מה דהוה הוה כי כבר נחרב הבחימ"ק והעבר אין, רק הבכיה הוא שצריך כ"א וא' להתאבל ולבכות מאד מאד על עוונותיו ומעשיו הרעים שהם גורמים חורבן ביהמ"ק בכל דור ודור, כי כל מי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו. נמצא שעיקר הבכיה של ישראל הוא בחי' רצון כי אנו בוכים ומצטערים על שנתרחקנו מרצונו ית' ואנו מתגעגעים ומשתוקקים ברצון חזק לשוב אליו ית' באמת, וזה כל עיקר בכיותינו.

וע"כ הבכי' של ישראל הוא בחי' רצון. נמצא שהם מהפכים

המחדש בשובו

חדשות ועדכונים מהנעשה והנשמע

'קריית בני הישיבות' נכספה' הרשמה בעיצומה!

בעקבות פתיחת ההרשמה בימים אלו נמכרים הכרטיסים במחירים מוזלים ביותר רק \$360 לכרטיס אש"ל (אוכל ולינה)! לכל המזדרנים להירשם עד יום ב' אב בשעה 24:00 כשאחר כך יעלה המחיר ל\$390 והזריז נשכר!

בן תורה יקר! הזדרז כבר זה עתה להבטיח את מקומך בין הקיבוץ הקדוש במתחם המיוחד, לתועלתך ולרווחתך ולתועלת ורווחת הכלל כולו.

התקשר עכשיו קו נכספה 03.50.111.06 שלוחה 5,4 מענה אנושי.

ולשפר את התנאים הגשמיים והרוחניים בכמה דרגות, כשבעז"ה יזכו גם השנה מאות בני הישיבות שישוהו במתחם ליהנות בגשמיות ולהתענג ברוחניות.

לצד התנאים המשופרים והאווירה המרוממת, נזכה גם השנה לסעודות החג בצוותא באהבה והחיות המיוחדים השמורים למתחם נכספה, יחד עם שלל תכניות מרתקות בימים מסביב. כך גם עמלים על קיום המניין נוסח אשכנזי כבשנה שעברה, ושאר כל הפרטים הטכניים סביב לרווחת הציבור לכל יחסר המזג ברוחניות ובגשמיות.

שהחיינו וקיימנו, לאחר מאמצים מרובים ואחר יגיעות מרובות ודמים תרתי משמע מצד הפעילים היקרים, להעמיד ולכונן את המתחם המרווח והייחודי 'קריית בני הישיבות-נכספה' באומן, בשבוע של הקיבוץ הק' של ראש השנה. זוכים אנו להתבשר שבשעה טובה נפתחה ההרשמה הגדולה, למתחם הגדול בו יזכו מאות בני ישיבות לבלות ולהתעלות יחדיו בדבוק חברים בימים הקדושים של ר"ה והימים הסמוכים. ההתעניינות והביקוש בקרב הציבור הנרחב גדלים והולכים. כשבנוסף לאווירה המיוחדת ששרתה במתחם בשנה החולפת, הושקעו השנה שעות רבות של מחשבה לייעל

בפורייה

נכספה

03.50.111.06

הזדרז להבטיח את מקומך! קו נכספה:

03.50.111.06

שלוחה 5 ואח"כ 4 (מענה אנושי)

מחיר מיוחד לנרשמים עד יום שני י' אב בשעה 24:00

\$360

לכרטיס אש"ל (לינה וסעודות)

לאור ההצלחה הכבירה בשנה החולפת, נתאחד כולנו גם בשנה זו במתחם הייחודי, באהבת חברים ואווירה מרוממת.

יותר מרווח • יותר מושקע • יותר זול

זכויות העצומות של זכרי הרבים האדיר יעמדו לזכותם של נדיבי הלב שנטלו לעצמם מקח טוב, חלק והשתתפות בהוצאות הגדולות, ה"ה

להזמנת כל ספרי רבינו במקום אחד
דף אחד
0765989131
במחירים זולים ומשלוח עד הבית

לע"נ הגאון ר' שבתי נחמן
בהגה"צ יעקב יצחק
גלינסקי זצ"ל

ר' ישראל נחמן בלוי
שליט"א
זכות 500 גליונות
לרגל הולדת הבן

ר' יעקב שלום גרובר
שליט"א
זכות 500 גליונות
לרגל הולדת הבת

רבי נתן מיימון שליט"א
לע"נ רבי יחיאל מיכל בן
רבי יהושע דוד דורפמן
יו"צ ה' אב

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס'
ע"ש ע"ש איגוד בני הישיבות-נכספה,
לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

ע"י ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע
להערות והארות ולתרומות: 05331.16547 או באימייל a0799400036@gmail.com